

Kohtuasi C-217/20

Eelotsusetaotlus

Saabumise kuupäev:

25. mai 2020

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Rechtbank Overijssel (Madalmaad)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

20. mai 2020

Kaebuse esitaja:

XXXX

Vastustaja:

Staatssecretaris van Financiën

Otsus

RECHTBANK OVERIJSSEL

Istungi toimumise koht Zwolle

Haldusõigus

[...]

mitme kohtunikuga kohtukoja vaheotsus kohtuasjas

[...]

kaebuse

esitaja

[...]

ning

Staatssecretaris van Financiën (rahandusajade riigisekretär), vastustaja, vahel

[...]

[...]

Menetlus

Kaebuse esitaja esitas vastuväite talle 25. juulist 2017 kuni 17. augustini 2017 kestnud iga-aastase puhkuse ajal makstud töötasu suuruse vastu, nagu see nähtub 2017. aasta juuli ja augusti töötasuarvestusest.

Vastustaja jättis 13. oktoobri 2017. aasta otsusega (edaspidi „vaidlustatud otsus“) kaebuse esitaja vastuväite põhjendamata tõttu rahuldamata.

Kaebuse esitaja esitas selle otsuse peale kaebuse.

Vastustaja esitas sellele oma vastuse.

Kohtuistung toimus 21. septembril 2018.

Pärast kohtuistungit tegi Rechtbank (esimese astme kohus) otsuse uuendada menetlust, et esitada Euroopa Kohtule eelotsuse küsimus.

Põhjendused

1. Kaebuse esitaja töötab alates 1. märtsist 2002 Belastingdienstis (maksuamet), viimati alates 1. novembrist 2014 uurijana. Alates 24. novembrist 2015 on kaebuse esitaja pikema aja jooksul olnud püsivalt osalise töövõimega. Ta on kaasatud tööturule naasmise meetmesse.

Algemeen Rijksambtenarenreglementi (ametnike üldine personalieeskiri, edaspidi „ARAR“) artikli 37 lõike 1 kohaselt jätkatakse kaebuse esitajale töötasu maksmist esimesel haigestumisaastal 100% ulatuses ning alates 24. novembrist 2016 makstakse talle 70% töötasust. Tundide eest, mil kaebuse esitaja on töövõimeline, makstakse töötasu ARAR artikli 37 lõike 5 alusel jätkuvalt 100%. [lk 2]

Kaebuse esitajal oli puhkus ajavahemikus 25. juuli 2017 kuni 17. august 2017. Töötasuarvestuse kohaselt jätkati 2017. aasta juulis ja augustis kaebuse esitajale töötasu maksmist töövõimetusega hõlmatud tundide eest 70% ulatuses, (ka) puhkuse ajal, ning töövõimelisusega hõlmatud tundide ja tööturule naasmise meetme raames ümber korraldatud töö tundide eest 100% ulatuses.

Kaebuse esitaja sellega ei nõustu. Ta leiab, et tal on puhkuse ajal õigus saada töötasu täies ulatuses, st ka nende tundide eest, mille jooksul ta on pikema aja jooksul püsivalt töövõimetu. Sealjuures tugineb kaebuse esitaja ARARi artiklile 22, direktiivile 2003/88/EÜ tööaja korralduse teatavate aspektide kohta ning Euroopa Liidu Kohtu praktikale, eelkõige 20. jaanuari 2009. aasta otsusele kohtuasjades C-35[0]/06 ja C-520/06 ([Schultz-Hoff jt]). Kaebuse esitaja viitab ka Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 31 lõikele 2.

2. Vastustaja selgitas oma 28. augusti 2017. aasta kirjas, et ainus vaidlusalune punkt puudutab Euroopa õiguse mõistet „tasuline“ ja sellest tulenevat mõistet „säilitades töötasu täies ulatuses“ ARARi artikli 22 sõnastuses. Kuna selle punkti

kohta Euroopa Kohtu praktikat ei ole, palub vastustaja, et Rechtbank (esimese astme kohus) esitaks Euroopa Kohtule eelotsuse küsimuse selle punkti kohta.

3. Rechtbank (esimese astme kohus) märgib järgmist.

3.1 ARARi artikkel 22

ARARi artikli 22 lõikes 1 on sätestatud, et ametnikul on õigus saada igal aastal puhkust säilitades töötasu täies ulatuses.

Rechtbank (esimese astme kohus) on vastustajaga samal seisukohal, et antud kontekstis tuleb väljendi „töötasu täies ulatuses“ all mõista töötasu selliselt nagu see on asjaomase ametniku puhkuse alguses ja kestel. Kaebuse esitaja puhul oli see 70% töötasust tundide eest, mille osas ta loeti töövõimetuks, ja 100% nende tundide eest, mille puhul ta oli töövõimeline. See on ka töötasu, mida kaebuse esitaja kogu oma 25. juulist 2017 kuni 17. augustini 2017 kestnud puhkuse eest täieliku töötasu säilitamise tingimusel sai.

3.2 Direktiiv 2003/88

Direktiiv 2003/88 artikli 7 lõikes 1 sätestatakse, et liikmesriigid võtavad vajalikke meetmeid, et tagada iga töötaja õigus vähemalt neljanädalasele tasulisele põhipuhkusele vastavalt niisuguse puhkuse õiguse ja andmise tingimustele, mis on ette nähtud siseriiklike õigusaktide ja/või tavadega.

Rechtbank (esimese astme kohus) lähtub nimetatud direktiivi sätete ja põhjenduste alusel sellest, et Euroopa seadusandja on soovinud sellega kehtestada tööaja korralduse valdkonnas, sh seoses iga-aastase puhkusega, sätteid ohutuse ja tervishoiu kohta. Rechtbank (esimese astme kohus) leiab, et direktiiv ja sellele Euroopa Kohtu antud tõlgendus tagab üksnes selle, et ka täieliku töövõimetuse korral saab võtta vähemalt neli nädalat tasulist puhkust. Direktiivis ei sisaldu muid andmeid iga-aastase puhkuse ajal makstava tasu kohta.

Kaebuse esitaja võttis puhkust 4 järjestikust nädalat, saades oma tavapärasest töötasu. Seega ei ole rikutud tema õigust töötasu säilitades saada puhkust. [lk 3]

3.3 Euroopa Kohtu otsus [Schultz-Hoff jt]

Nimetatud kohtuotsuses asus Euroopa Kohus – viidates oma 16. märtsi 2006. aasta otsusele kohtuasjades C-131/04 ja C-257/04 ([Robinson-Steele jt]) – seisukohale, et töötaja peab oma puhkuse ajal saama tavapärasest tasu. Kohtu arvates tuleb nõuet puhkusele ja nõuet töötasu maksmisele vaadelda ühe nõudena.

Selle kaalutluse eesmärk on, et töötaja satub töö tasustamise mõttes iga-aastase puhkuse/puhkeaja ajal olukorda, mis on võrreldav tööajaga. Kaebuse esitaja puhul on see aeg, mille jooksul ta on osaliselt töövõimeline ja ülejäänud ajal on töövõimetu. Kuna kaebuse esitaja sai oma puhkuse ajal samasugust töötasu nagu kogu ülejäänud aasta jooksul, on see kooskõlas otsusega kohtuasjas [Schultz-Hoff jt].

Bezoldigingsbesluit Burgerlijke Rijksambtenaren 1984 (1984. aasta määrus ametnike palgakorralduse kohta, edaspidi „BBRA“) artikli 2 punktis f mõistetakse töötasu all järgmiste töötasu osade, millele ametnikul on õigus, kogusummat:

- palk;
- peatükis III nimetatud hüvitised;
- artiklis 22a nimetatud perioodiline lisatasu;
- artiklis 22b nimetatud igakuine lisatasu.

Artikli 2 punkti a kohaselt mõistetakse palga all summat, mis määratakse kindlaks, arvestades selle määruse sätteid ühe sama määruse lisa alusel, mida korrutatakse ametniku tööstaažiga.

Kuna ARARi artikli 37 lõike 1 kohaselt makstakse teisel töövõimetuse aastal vaid 70% töötasust, siis on võimalik aru saada ka nii, et see ei ole kunagi vastanud töötasule täies ulatuses, mis on sätestatud ARARi artiklis 22. Rechtbank (esimese astme kohus) märgib selle kohta, et Euroopa Kohus on kohtuotsuse Schultz-Hoff jt punktis 25 märkinud, et tasulise põhipuhkuse eesmärk on anda töötajale võimalus end välja puhata ning saada vaba aega. Euroopa Kohtu otsuse kohaselt erineb [põhi]puhkuse eesmärk haiguspuhkuse eesmärgist. Haiguspuhkust antakse töötajale, et tal oleks võimalik haigusest taastuda.

Rechtbank (esimese astme kohus) küsib, kas selline eristamine õigustab erinevust.

3.4 Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 31 lõikes 2 sätestatakse käesolevas asjas vajalikus osas, et igal töötajal on õigus iga-aastasele tasulisele puhkusele.

3.5 Eelnevalt nimetatud kaalutluste alusel peab Rechtbank (esimese astme kohus) piisavalt põhjendatuks esitada Euroopa Kohtule järgmine eelotsuse küsimus.

Artikkel 7

„Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 4. novembri 2003. aasta direktiivi 2003/88/EÜ töötaja korralduse teatavate aspektide kohta artikli [7] lõiget 1 tuleb tõlgendada selliselt, et töötaja ei kaota oma töötasu või selle osa oma iga-aastase puhkuse õiguse kasutamise tõttu? Või tuleb seda sätet tõlgendada selliselt, et töötaja saab oma tasu iga-aastase puhkuse õiguse kasutamise ajal sõltumata sellest, mis põhjusel ta puhkuse ajal ei tööta?“ [lk 4]

„Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 4. novembri 2003. aasta direktiivi 2003/88/EÜ töötaja korralduse teatavate aspektide kohta artikli 7 lõiget 1 tuleb tõlgendada selliselt, et sellega on vastuolus riigisisised eeskirjad ja tavad, mille kohaselt saab haiguse tõttu töövõimetu töötaja oma puhkuse algushetkeks tasu, mille suurus ulatub vahetult enne puhkuse algust saadud tasuni ka juhul, kui see

tasu on tema pikaajalise töövõimetuse tõttu madalam kui tasu täieliku töövõime korral?“

„Kas iga töötaja õigust iga-aastasele tasulisele puhkusele tuleb Euroopa Parlamendi ja nõukogu 4. novembri 2003. aasta direktiivi 2003/88/EÜ artikli 7 ja Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktika alusel tõlgendada selliselt, et puhkuse ajal tasu vähendamine töövõimetuse tõttu rikub seda õigust?“

3.6 Rechtbank (esimese astme kohus) peatab käesolevas asjas otsuse tegemise kuni Euroopa Kohtu otsuse saamiseni.

Otsus

[eelotsuse küsimused ja menetluse peatamine]

[lõpetav pöördumine] [...] **[lk 5]** [...]

Apellatsioonkaebus

Käesoleva vaheotsuse peale ei saa edasikaebust esitada. Käesoleva vaheotsuse saab esitada edasikaebuse samal ajal apellatsioonkaebusega käesolevas kohtuasjas tehtava (võimaliku) lõpliku kohtuotsuse peale.

TÖÖDOKUMENT